

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/1/2020
Identifikačné číslo spisu:	1019201333
Dátum vydania rozhodnutia:	16.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1019201333.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 16. apríla 2020, v konaní o uznaní cudzieho rozhodnutia, o odvolaní odsúdeného Z. D. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Ntc/21/2019 z 3. decembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného Z. D. s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „krajský súd“) rozsudkom, sp. zn. 3Ntc/21/2019 z 3. decembra 2019 rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozsudok Krajského súdu Korneuburg, sp. zn. 502 Hv 28/18t z 23. marca 2018, právoplatný 23. marca 2018, sa uznáva a vykoná v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky Z. D., nar. XX. O. XXXX v I., trvale bytom I. - X., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Justizanstalt Hirtenberg (ďalej aj len „odsúdený“), uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže za účelom zárobku vlámaním podľa §§ 127, 129 ods. 1 č. 1 a 2, § 130 ods. 2 druhý prípad a § 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, ktorého sa dopustil na tam uvedenom skutkovom základe a ktorým bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri roky). Napokon podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozhodol krajský súd tak, že odsúdeného zaradil pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti citovanému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odsúdený odvolanie (č. l. 50 a nasl. spisu). Vo všeobecnosti z obsahu podaného odvolania možno vyvodit', že nosným argumentom odsúdeného je ním uvádzaná skutočnosť o nesplnení podmienky trvalého pobytu na území Slovenskej republiky. Ako miesto pobytu má uvedenú len obec, čo nemožno považovať za správne a zákonné, a krajský súd si nemôže robiť čo chce. Ďalej zvýraznil absenciu akýchkoľvek jeho osobných, sociálnych alebo rodinných, resp. finančných väzieb viažucich sa na územie Slovenskej republiky. Nie je majetkom

Slovenskej republiky, naopak, je 18 - krát súdne trestaný a jeho štát pôvodu preňho už neexistuje. V závere označil celé konanie za „bordel“, pričom je podľa jeho názoru zaťažené vadami nesprávnosti a konštatoval nesprávnosť právnej kvalifikácie skutku, ktorý nemožno označiť za korešpondujúci s trestným činom krádeže tak, ako je tento upravený v osobitnej časti Trestného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odsúdený podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Krajský súd pri uznaní predmetného rozsudku postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a ktorý preberá zásady vyjadrené v rámcovom rozhodnutí Rady Európy č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody, alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „zákon“). Krajský súd svoje rozhodnutie súčasne aj náležite odôvodnil, pričom so závermi ktoré prijal, sa plne stotožňuje aj najvyšší súd ako súd rozhodujúci na podklade odvolania podaného odsúdeným.

V konaní pred krajským súdom boli splnené zákonné podmienky rozhodnutia príslušného krajského súdu, ktorým je podľa § 12 ods. 1 zákona Krajský súd v Bratislave. Odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky (Bratislava - Rusovce), preto sa súhlas odsúdenej osoby na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu - Slovenskej republiky s poukazom na čl. 6 bod 2 písm. a), písm. b) Rámcového rozhodnutia nevyžaduje.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave v písomnom vyjadrení doručenom Krajskému súdu 16. októbra 2019 vyslovila súhlas s tým, aby krajský súd rozhodol tak, že vydá rozsudok, ktorým rozhodne o uznaní a vykonaní rozsudku Krajského súdu Korneuburg, sp. zn. 28/18t z 23. marca 2018, právoplatný 23. marca 2018 v tam uvedenej časti.

Nad rámec už uvedeného najvyšší súd poukazuje na správnosť záveru krajského súdu, ktorý pri posúdení obojstrannej trestnosti podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona zistil, že nakoľko štát pôvodu neoznačil v príslušnom podaní, musel skúmať aj obojstrannú trestnosť v časti uvedeného skutku týkajúceho sa odsúdeného. Dospel pritom k právne súladnému záveru, keď konanie odsúdeného právne kvalifikoval ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, čím dospel k jednoznačne správne záveru o tom, že ide o skutok, ktorý je trestný i podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Taktiež správne postupoval krajský súd, keď pri uznaní predmetných rozhodnutí rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona a akceptoval výrok o vine a uznal aj výrok o treste odňatia slobody tým, že ho ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Krajský súd správne postupoval aj v prípade, keď odsúdeného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, a to napriek skutočnosti, že odsúdený v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na presvedčivé odôvodnenie tejto časti výroku o treste rozsudku krajského súdu, nakoľko krajskému súdu skutočne s poukazom na absenciu výroku o zaradení obvineného do príslušnej diferenciacnej kategórie výkonu trestu odňatia slobody nezostalo nič iné, ako s poukazom na § 17 ods. 4 zákona sám rozhodnúť tak, že odsúdeného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

K odvolacím námietkam odsúdeného možno v zostávajúcom rozsahu len v stručnosti poznamenať, že boli najvyšším súdom vyhodnotené ako nedôvodné. Najvyšší súd zároveň primerane odkazuje na predchádzajúce právne úvahy, ktoré naostatok precízne uviedol už krajský súd, ako aj na to, že

rozhodnutie súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia má svoj presný procesný postup a vyžaduje splnenie určitých materiálnych podmienok, predovšetkým podľa § 15 a nasl. zákona.

Ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákona vymedzuje dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia a v prípade, ak súd nezistil takéto dôvody na jeho odmietnutie a výkon, rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (§ 17 ods. 1 zákona).

Z citovaných ustanovení uvedenej zákonnej normy vyplýva, že krajský súd v prípade štátneho občana Slovenskej republiky odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 15 a § 16, nemôže konať inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie teda nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk.

Najvyšší súd úplným záverom poukazuje na § 18 ods. 1, ods. 2 zákona, podľa ktorého súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky nasledujúce rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody; po odovzdaní odsúdeného na územie Slovenskej republiky súd rozhodne o započítaní väzby podľa § 14, ako aj väzby už započítanej a trestu už vykonaného v inom členskom štáte, na ktorý sa vzťahuje rozhodnutie a tiež doby prevozu do dĺžky trestu, ktorý má byť vykonaný.

Riadiac sa vyššie citovanými právnymi úvahami rozhodol najvyšší súd o odvolaní odsúdeného tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.